

Preek "HOMILIE 3e ZONDAG IN DE PAASTIJD – B 2009"

HOMILIE 3e ZONDAG IN DE PAASTIJD – B 2009

Elke dag begroeten wij mensen meerdere keren. Wij geven elkaar een hand en wij spreken daarbij een groet uit. Ook bij een afscheid herhalen wij de handdruk en zeggen een hartelijk woord ten afscheid. Voor velen is de welkomstgroet enkel nog een 'hallo'. En de afscheidsgroet heeft in Holland de vorm van een 'doei' gekregen. Sommige culturen echter geven aan het welkom en afscheid een gelovige uitdrukking. Zo begroeten oosterlingen elkaar met "Sjaloom! Sjalum aleiko: vrede". Waar wij elkaar 'goede dag' toewensen, wenst de oosterling de ander vrede en alle goeds toe. De Engelsman neemt afscheid met "God bless you: God zegene u." De Fransman en de Zuidlimburger gaan met een 'à Dieu, of Adiee' uit elkaar. Tot bij God." Zoveel toekomstplannen laten wij hier in Limburg gepaard gaan met een "Es God wilt, of "Es God bleef". Wij leggen alles in Gods hand, want wij zijn ons ervan bewust, dat wij niet alles in het leven in de greep hebben. Mensen die de maakbare samenleving en het maakbare geluk in gedachte hebben, kunnen deze woorden maar moeilijk over de lippen krijgen.

Toch blijkt uit deze uitdrukkingen, hoe doordrenkt culturen door geloof kunnen zijn. God hoort erbij met een grote vanzelfsprekendheid. Maar alles verandert: De woorden blijven bestaan, maar de echte betekenis dringt niet meer door tot de mensen. Maar toch mag je ook iets verwachten van mensen, bij wie het geloof in de omgangstaal zijn plaats heeft gekregen.

In het evangelieverhaal begroet Jezus zijn leerlingen en wenst hen vrede toe: "Vrede zij u." Het is zijn groet, als Hij verschijnt aan zijn vrienden. Vrede is de diepste uitstraling en uitdrukking van het wezen van de Verrezenen. In Hem is geen haat, geen wrok, geen vergelding. Het mag natuurlijk de Oosterse wijze van begroeten zijn, maar toch is het opmerkelijk, want men had een andere reactie van Jezus kunnen verwachten. Jezus verschijnt aan zijn vrienden, die Hem nog maar zo pas in de steek gelaten hadden. Verraad, verloochening, vlucht, zo hadden zijn leerlingen gereageerd in het uur van het lijden, toen Jezus meende op hen te kunnen rekenen. Hun beloftes van trouw waren losse flodders gebleken. Aan deze ontrouwe mensen verschijnt Jezus en zijn groet luidt: "Vrede zij u. Alle goeds voor jou." De apostelen, die Jezus niet meer onder de ogen waagden te komen, reageren met verbijstering. Zijzelf hadden harde woorden verwacht en grove verwijten, maar Jezus biedt hen zonder verwijten verzoening en vergeving aan. Zozeer is Jezus persoonlijk de liefde Gods, dat zijn diepste wezen verzoening en vergeving is. Geen wrok, geen verwijt, geen rancune. Jezus biedt zijn vrede aan.

Hoe zouden wij wensen, dat Jezus' voorbeeld van vergeving navolging zou vinden. Wij worden helaas niet alleen op wereldniveau geconfronteerd met oorlog en conflicten, maar ook in de eigen gemeenschap van huwelijk en gezin, in verenigingen of buurt, op het werk of waar ook is er sprake van verharding van de menselijke verhoudingen. Het is voor ons zo moeilijk om elkaar de hand weer te geven en elkaar alle goeds toe te wensen. Natuurlijk heeft iedereen zijn argumenten, maar hoe vaak zijn het gewoon simpele kleinzieligheden, waardoor wij ons laten

leiden. Of onze trots. Hoe moeilijk kan het voor ons zijn om 'sorry' te zeggen. Die ander moet maar door het stof. Wij hebben een smoezenboek vol met excuses.

Wij kunnen de twijfel van de apostelen begrijpen. "Meent Jezus werkelijk wat Hij zegt? Biedt Hij werkelijk vrede aan?" Het is een twijfel, die achterdochtige mensen niet zo gemakkelijk tot vertrouwen ombuigen. Steeds kost het mensen moeite om tot vertrouwen en geloof in elkaar te komen. Maar waar wij vrede uitdragen en verzoening, ontvangen wij het mooie geschenk van samen weer verder te kunnen. Wie helaas kiest voor verharding moet er meestal een zure prijs voor betalen: Men is elkaar kwijt. Dat kan pijn doen.

Het evangelie is een heel menselijk verhaal. Het brengt ook ter sprake, welke moeite het geloven een mens kan kosten. Daarom dat de Heer de apostelen en ook ons wil leiden van twijfel naar geloof, want dan kunnen wij deel hebben aan de vrede, die Christus ons wil bieden.

De mens die de verrezen Heer in zijn hart draagt, is een nieuwe mens geworden. Hij weet zich in Gods hand en hij weet, dat er zelfs geen dood is, die hem uit die hand kan stoten. Hij weet, dat hij altijd vertrouwen mag. Dat geeft rust, dat geeft een innerlijke vrede. Deze vrede wenst Jezus, dat geluk. Dat heeft Hij niet alleen aan de apostelen willen toewensen, maar aan allen, die in Hem willen geloven. Niet zonder reden mag de priester in de eucharistieviering zeggen: de vrede des Heren zij altijd met U.

Vrede zij U. In Jezus woorden is geen spoor van rancune. Ook naar ons toe is er geen grijntje verwijt. Maar er is voortdurend het gebaar van de verzoening en de vergeving. Laten wij daarom ook telkens weer opnieuw ingaan op zijn woord. Laten wij deelnemen aan de eucharistie en moge zijn vrede ons hart vervullen. Amen.